Mapes de Patrimoni Cultural

Diputació Barcelona

Trobada de Puntaires

Talamanca

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Plaça del raval, 08279 Talamanca

Coordenades:

Latitud: 41.73817
Longitud: 1.97704
UTM Est (X): 414934
UTM Nord (Y): 4621212

Classificació

Número de fitxa 08277-183
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Manifestació festiva
Estil / època: Contemporani
Segle XX-XXI
Any 1997
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: Es celebra anualment.
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Científic
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Quim Serdà Manau
Data de registre de la fitxa: dg., 20/05/2007 - 02:00

Descripció

La trobada de puntaires es celebra un cop a l'any en un diumenge de maig. És una jornada en que s'agrupen puntaires de tot el Bages i comarques veïnes i mostren al públic la tècnica d'aquesta tradició artesana. A més, hi ha una ballada de sardanes per amenitzar la festa .

Història

La trobada de puntaires es va realitzant des de l'any 1997 amb la intenció de donar a conèixer la pràctica artesana de fer puntes de coixí. Les puntaires eren tradicionalment dones que, un cop rebien el patró que havien de seguir, treballaven exclusivament a casa. L'aprenentatge de les puntes l'iniciaven de ben joves, des dels tres anys. Aquesta preparació a vegades tenia lloc a casa d'una puntaire experta. Els pares pagaven una quantitat mensual per aquesta educació, al mateix temps que proveïen la filla de tot el material necessari per a l'aprenentatge. A la llarga, la noia començava a assistir la seva mestra en els seus encàrrecs a canvi d'un petita comissió. Això continuava fins al final de la seva formació, fins al moment en què la noia es valia per si mateixa i podia treballar pel seu compte des de casa seva. Aquestes treballadores normalment cobraven molt poc. El rander mantenia les puntaires en una posició d'absoluta dependència. Sovint dividia el patró en diverses parts i el repartia en pobles diferents perquè les dones no en poguessin reproduir el conjunt i no poguessin vendre la feina pel seu compte. Aquesta indústria domèstica va desaparèixer a partir del moment en què es va imposar la màquina de cosir i a partir de l'emergència de la gran indústria tèxtil catalana. Moltes dones van començar a treballar a les fàbriques perquè la demanda de les puntes fetes a mà, sempre més cares, havia disminuït. Darrerament s'ha recuperat aquesta tradició amb una finalitat del tot lúdica.